

บทที่ 1

**การทักทายและการแนะนำให้รู้จักกัน
(Greeting and Introducing)**

บทที่ 1

การทักทายและการแนะนำให้รู้จักกัน (Greeting and Introducing)

คนในสังคมไม่ว่าอาชีพใด ๆ ก็ตาม ย่อมจะมีการพบปะและพูดคุยกันตลอดจนการแนะนำให้รู้จักกันในหมู่ญาติมิตร ผู้ที่รู้จักกัน และผู้ร่วมอาชีพพฤติกรรมของการทักทายและแนะนำให้รู้จักกันนั้นย่อมอาศัยการพูด (Speech) เป็นองค์ประกอบสำคัญ ฉะนั้นบุคคลทุกอาชีพจึงควรที่จะเรียนรู้วิธีพูดซึ่งเป็นที่นิยมในวงสังคมไว้ดังจะได้กล่าวต่อไป

1. การทักทายกัน (Greeting)

การทักทายเป็นมรรยาททางสังคมอย่างหนึ่งซึ่งถือว่าเป็นการปฏิบัติระหว่างบุคคลหลายระดับ เช่นระหว่างผู้น้อยกับผู้ใหญ่, ระหว่างศิษย์กับอาจารย์, ระหว่างญาติ และระหว่างมิตรสหาย อย่างไรก็ตาม การทักทายที่เป็นแบบสุภาพและเป็นที่ยอมรับกันในสังคมคือการใช้คำว่า “สวัสดี”

1.1 หลักการใช้คำว่า “สวัสดี”

เนื่องจากคำว่า “สวัสดี” เป็นคำที่เราใช้กันอย่างกว้างขวางที่สุด เช่น เมื่อพบปะกันก็กล่าวคำสวัสดี เมื่อจะจากกันก็กล่าวคำสวัสดี ซึ่งบางครั้งก็สร้างความสับสนให้แก่ผู้ใช้ ดังนั้นจึงควรพิจารณาและรู้จักการใช้คำว่าสวัสดีในการทักทายกันดังนี้

1.1.1 ใช้คำว่า สวัสดี ได้ทุกเวลา คือตอนเช้า กลางวัน และกลางคืน ในบางประเทศจะมีการใช้คำว่า สวัสดี ผันแปรไปตามเวลา เช่นในตอนเช้าจะพูดแบบหนึ่ง ในตอนกลางวันและในตอนเย็นก็จะพูดอีกแบบหนึ่ง

1.1.2 ใช้กับบุคคลทุกเพศ ทุกวัย นั้นหมายความว่า ใช้ได้ทั้งกับเด็กและผู้ใหญ่ ทั้งผู้น้อยและผู้บังคับบัญชา ทั้งหญิงและชาย

1.2 วิธีทักทายกัน

ในการทักทายกันด้วยคำว่าสวัสดีนั้น อาจจะทำปฏิบัติได้ดังนี้

1.2.1 ในระดับบุคคลที่มีวัยขนาดเดียวกัน หรือในระหว่างมิตรสหายด้วยกันก็กล่าวคำ “สวัสดี” ด้วยน้ำเสียงที่สุภาพ พร้อมกับสีหน้าที่ยิ้มแย้มเพื่อแสดงให้ผู้ถูกทักทายรู้ว่าผู้ทักทายนั้นทักทายด้วยความจริงใจและยินดี

1.2.2 ในระดับบุคคลที่มีวัย และคุณวุฒิต่างกัน เช่นระหว่างเด็กกับผู้ใหญ่ หรือศิษย์กับอาจารย์นั้น ผู้ที่มีวัยและคุณวุฒิน้อยกว่าจะเป็นผู้ไหว้พร้อมทั้งกล่าวคำว่า “สวัสดี” ก่อน ทั้งนี้โดยมีสีหน้าและท่าทางที่แสดงความเคารพ

เรื่องของน้ำเสียงและสีหน้านั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก อาจกล่าวได้ว่าสำคัญกว่าคำ “สวัสดี” ก็ได้ เพราะถ้าคนสองคนทักทายกันด้วยสีหน้าเฉยเมย หรือบูดบึ้ง การทักทายนั้นก็จะไม่เกิดประโยชน์ เพราะจะเป็นการสร้างความขุ่นเคือง หรือทำให้คู่ทักทายทั้งสองไม่มีความรู้สึกยินดีในการพบกันเลย

การใช้คำว่า สวัสดี จึงควรคำนึงถึงน้ำเสียงที่เต็มไปด้วยความยินดี สีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส และท่าทีที่สุภาพเป็นกันเอง (หรือแสดงความนับถือ)

1.2.3 บางครั้งการทักทายที่สุภาพอาจไม่มีคำ “สวัสดี” ก็ได้เพราะเวลา โอกาส และสถานที่ไม่อำนวยให้ ในกรณีที่ไม่อาจจะกล่าวคำสวัสดีได้นั้น ควรจะทักทายด้วยการก้มศีรษะให้แก่กันเพียงเล็กน้อย หรืออาจจะยิ้ม หรืออาจจะพยักพยักด้วยสีหน้าที่ยิ้มและมีไมตรีจิตอันดีต่อกัน

2. การแนะนำให้รู้จักกัน (Introducing)

การแนะนำให้รู้จักกันเป็นมรรยาททางสังคมซึ่งมีการพูดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญบุคคลทุกอาชีพควรจะเรียนรู้วิธีพูดแนะนำให้รู้จักกัน เพราะเป็นสิ่งแรกที่จะสร้างความรู้สึกและความเข้าใจอันดีให้แก่บุคคล (ทั้งสองฝ่าย) ที่เริ่มรู้จักกัน

2.1 จุดมุ่งหมายในการแนะนำ

การแนะนำบุคคลให้รู้จักกันก็เพื่อ

2.1.1 ให้บุคคลที่ถูกแนะนำให้รู้จักกันนั้นมีความรู้สึกสบายใจ มีความรู้สึกว่าเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ไม่มีความรู้สึกว่าเป็นคนแปลกหน้า

2.1.2 ให้บุคคลทั้งสองฝ่ายได้รู้จักกัน อันจะนำมาซึ่งมนุษยสัมพันธ์และความมีไมตรีต่อกันในที่สุด

2.2 หลักการแนะนำโดยทั่วไป

การแนะนำบุคคลสองฝ่ายให้รู้จักกันนั้นเป็นสิ่งดีงาม และน่าปฏิบัติ แต่ก็ควรคำนึงถึงความเหมาะสมและสิ่งอื่นอีกหลาย ๆ ด้านประกอบกันด้วย ไม่ว่าจะเป็นการแนะนำใครก็ตาม ผู้แนะนำควรพิจารณาถึงความเหมาะสมในด้านต่าง ๆ ดังนี้

2.2.1 เวลา ในการแนะนำบุคคลให้รู้จักกันนั้นควรคำนึงถึงเวลาที่เหมาะสม เพื่อให้บุคคลทั้งสองฝ่ายมีความรู้สึกยินดีและพอใจที่รู้จักกัน โดยทั่ว ๆ ไปแล้วมักจะแนะนำกันเมื่อบุคคลทั้งสองฝ่ายได้พบกันครั้งแรก เช่นการแนะนำเด็กต่อผู้ใหญ่ การแนะนำมิตรสหาย การแนะนำผู้น้อยต่อผู้มีตำแหน่งสูงกว่า ฯลฯ

ผู้แนะนำควรทราบว่าเป็นงานสังคมนิยมต่าง ๆ นั้นเป็นเวลาที่มีผู้ที่มาใหม่และผู้ที่กำลังจะจากไป จึงไม่ควรที่จะแนะนำแขกที่กำลังจะจากไปให้รู้จักกับแขกที่กำลังมาถึง

2.2.2 สถานที่ ผู้แนะนำที่ดีควรจะคำนึงถึงสถานที่ซึ่งจะทำการแนะนำว่าที่ใดเหมาะสม และที่ใดไม่เหมาะสม ไม่แนะนำให้บุคคลรู้จักกันในที่จอแจและมีเนื้อที่จำกัด เช่นในห้องอาหาร ในห้องสุขา ในที่ซื้อและขายบัตร บนรถประจำทาง ฯลฯ

2.2.3 บุคคล ผู้แนะนำควรจะทราบว่าบุคคลที่ตนจะทำการแนะนำให้รู้จักกันนั้นมีความพอใจและสนใจที่จะรู้จักกันหรือไม่ ถ้าไม่แน่ใจว่าการแนะนำจะทำให้บุคคลทั้งสองฝ่ายมีความสุขใจก็ควรจะงดการแนะนำเสีย ผู้แนะนำสามารถจะรู้ถึงความพอใจของผู้ที่จะถูกแนะนำได้ด้วยการสังเกตจากกิริยาและท่าที

ที่ได้กล่าวมาแล้วนั้นเป็นเพียงหลักทั่ว ๆ ไป ในการแนะนำบุคคลให้รู้จักกันในชีวิตประจำวัน ซึ่งย่อมจะแตกต่างไปจากการแนะนำบุคคลในงานสังคมนิยม หรือ ในโอกาสพิเศษ

2.3 หลักการแนะนำในงานสังคมนิยมหรือในโอกาสพิเศษ

การแนะนำบุคคลให้รู้จักกันนั้นเป็นสิ่งที่ทำได้ในงานสังคมนิยมต่าง ๆ ดังจะได้กล่าวต่อไปนี้

2.3.1 งานสังคมที่บ้าน หมายถึงงานที่มีแขกไม่มากนัก เช่น งานฉลองวันเกิด งานเลี้ยงต้อนรับ งานเลี้ยงฉลองความสำเร็จ ฯลฯ ในงานเช่นนี้เจ้าภาพหรือเจ้าของบ้าน (host) จะต้องเป็นผู้แนะนำแขกที่มาในงานให้รู้จักกันอย่างทั่วถึง

บางครั้งเจ้าภาพอาจจะแนะนำไม่ทั่วถึงกันเนื่องจากเหตุบางประการ ผู้ที่เป็นแขกในที่นั้นควรจะทำความรู้จักกันเอง

2.3.2 งานสโมสร หรืองานสังคม โดยทั่ว ๆ ไปแล้วแขกที่มาในงานย่อมรู้จักเจ้าภาพอยู่แล้ว ฉะนั้นจึงไม่จำเป็นที่จะต้องแนะนำแขกที่มาในงานให้รู้จักเจ้าภาพ แต่ในกรณีที่แขกของงานได้เชิญแขกของตน (อาจจะเป็นญาติ หรือเพื่อนก็ตาม) มาในงานด้วย แขก (ของสมาคม) จะต้องแนะนำแขกของตนให้รู้จักกับเจ้าภาพของงานทันทีที่ไปถึง

ในกรณีที่มี “แขกผู้มีเกียรติ” (Guest of Honor) ไปในงานด้วย เจ้าภาพจะต้องแนะนำแขกที่มาในงานให้รู้จักกับแขกผู้มีเกียรติ

ในกรณีที่เจ้าภาพลืมนำแขกให้รู้จักกับแขกผู้มีเกียรติ (จะด้วยเหตุใดก็ตาม) เป็นหน้าที่ของแขกที่จะต้องขอให้เจ้าภาพนำไปรู้จักกับแขกผู้มีเกียรติ

2.3.3 งานเลี้ยงอาหารค่ำ (Dinner Party) ตามปกติแล้ว งานเลี้ยงอาหารค่ำเป็นงานใหญ่ซึ่งจัดอย่างมีพิธี และเจ้าภาพมักจะเชิญแขกที่คุ้นเคยและรู้จักกันบ้างแล้ว ดังนั้นเจ้าภาพจึงไม่จำเป็นที่จะต้องแนะนำแขกให้รู้จักกัน แต่เป็นหน้าที่ของแขกทุกคนที่จะต้องทำความรู้จักกันเอง

2.4 คุณสมบัติของผู้แนะนำ

ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้แนะนำนอกจากจะเป็นผู้มีความรู้ในระเบียบของสังคมปัจจุบันดีแล้ว ยังจะต้องมีคุณสมบัติต่อไปนี้อีกด้วย

2.4.1 มีความรู้ดีเกี่ยวกับการแนะนำ หมายความว่า รู้ว่าควรจะพูดแนะนำใครให้รู้จักกับใคร และรู้จักการใช้คำพูดแนะนำให้เหมาะกับกาลเทศะและบุคคล

2.4.2 มีบุคลิกภาพที่ดี คือมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส มีท่าทางสุภาพ มีน้ำเสียงนุ่มนวล ชวนฟัง มีมารยาทดี และกิริยาที่แสดงออกมาจะต้องสุภาพเรียบร้อย

ในขณะที่ทำการแนะนำนั้น ผู้แนะนำไม่ควรจะมีสีหน้าเฉยเมยหรือเคร่งขรึมเกินไป หรือแสดงอาการที่แสดงว่าผู้แนะนำไม่เต็มใจแนะนำหรือแนะนำอย่างเสียไม่ได้ หรือทำไปเพียงเพื่อให้พ้นหน้าที่ ผู้แนะนำควรจะต้องแสดงท่าทีว่าเป็นความพอใจ และความสุจริตที่ได้แนะนำให้บุคคลรู้จักกัน

2.4.3 มีไหวพริบดี มีความสามารถในการจำชื่อ ตลอดจนรู้ว่าเกี่ยวกับคุณสมบัติของ ผู้ที่จะถูกแนะนำ

การจำชื่อผู้อื่นได้นั้นเป็นการแสดงว่าผู้แนะนำมีความสนใจและให้เกียรติแก่เจ้าของ ชื่อ ซึ่งเป็นการสร้างความรู้สึกที่ดีตามมา

ส่วนการบอกคุณสมบัติของผู้ถูกแนะนำ ก็เพื่อจะช่วยให้การสนทนาของบุคคลทั้งสอง ฝ่ายเป็นไปในลักษณะที่ง่ายขึ้น เช่น :

“คุณบุรุษครับ ผมขอแนะนำคุณชาย คุณชายก็เป็นทนายเช่นเดียวกับคุณแต่ละครับ ผมหวังว่าคุณคงจะมีเรื่องคุยกัน ได้มากทีเดียว”

2.5 วิธีแนะนำ

การแนะนำบุคคลทั้งสองฝ่ายให้รู้จักกันนั้น ผู้แนะนำจะต้องรู้หลักการดังต่อไปนี้

2.5.1 พาบุคคลที่จะถูกแนะนำฝ่ายหนึ่งไปหาอีกฝ่ายหนึ่งให้ถูกต้องตามระเบียบของ สังคม คือ

2.5.1.1 ต้องพาผู้มีอายุน้อยไปหาผู้มีอายุมากกว่า (คือแนะนำเด็กแก่ผู้ใหญ่)

2.5.1.2 ต้องพาชายไปหาหญิง (คือแนะนำชายแก่หญิง)

ในกรณีที่พาชายไปหาหญิงนี้มีกรณียกเว้นอยู่บ้าง คือถ้าผู้ชายเป็นประมุขของ ครอบครัว หรือเป็นผู้นำของประเทศ ผู้แนะนำจะต้องพาหญิงไปหาชาย

ในกรณีที่หญิงเด็กกว่าชาย ก็ต้องพาหญิงไปหาชาย

2.5.1.3 ต้องพาผู้น้อย (แม้จะมีอายุมากก็ตาม) ไปหาผู้ที่มีตำแหน่งหรือยศ สูงกว่า (แม้จะมีอายุน้อยก็ตาม)

2.5.2 บอกชื่อของคนหนึ่งให้อีกคนหนึ่งทราบตามมรรยาทของสังคมคือ

2.5.2.1 เมื่อต้องการแนะนำชายแก่หญิง ผู้แนะนำก็จะพาชายไปหาหญิงและ ต้องกล่าวชื่อฝ่ายชายก่อนชื่อหญิง พร้อมกับมองหน้าชาย ดังนี้ :

“คุณบุรุษครับ ผมขอแนะนำคุณนารี” (พร้อมกับมองหน้าชาย) แล้วพูดว่า

“คุณนารีครับ ผมขอแนะนำคุณบุรุษครับ” (พร้อมกับมองหน้าหญิง)

ชื่อฝ่ายหญิงก่อนชื่อชาย พร้อมกับมองหน้าหญิง ดังนี้

“คุณสมหญิงครับ ผมขอแนะนำคุณสมชาย” (พร้อมกับมองหน้าหญิง) แล้วพูดว่า

“คุณสมชายครับ ผมขอแนะนำคุณสมหญิงครับ” (พร้อมกับมองหน้าชาย)

2.5.2.3 เมื่อแนะนำผู้มีอายุน้อยแก่ผู้ที่มีอายุมากกว่า (พาคณหนุ่มไปพาคณชรา) ผู้แนะนำก็พาผู้มีอายุน้อยไปหาผู้อาวุโส และต้องกล่าวชื่อผู้มีอายุน้อยก่อนชื่อผู้มีอาวุโสกว่า พร้อมกับมองหน้าผู้มีอายุน้อย ดังนี้ :

“คุณหนุ่มครับ ผมขอแนะนำคุณยาย” แล้วพูดกับผู้อาวุโสว่า

“คุณยายครับ ผมขอแนะนำคุณหนุ่มครับ”

2.6 แบบของการแนะนำ¹

แบบของการแนะนำซึ่งนิยมปฏิบัติกันในสังคมมีดังนี้

2.6.1 การแนะนำบุคคลที่เสมอกัน การแนะนำบุคคลที่เสมอกันนั้น อาจจะเป็นการแนะนำหญิงสองคน หรือชายสองคนก็ได้ แต่บุคคลทั้งสองจะต้องมีวัยเท่ากัน หรือมีเกียรติเท่าเทียมกัน เวลาแนะนำจะกล่าวชื่อใครก่อนก็ได้ ตามความพอใจ หรือแล้วแต่ความสะดวก เช่น :

“คุณบุรุษ คุณชาย” หรือ

“คุณชาย คุณบุรุษ”

ในกรณีที่ต้องการแนะนำสตรีสองคนที่มีวัยเท่ากัน และมีเกียรติเท่าเทียมกัน หมายความว่า เป็นโสดเหมือนกัน หรือแต่งงานแล้วเหมือนกัน ในการแนะนำจะกล่าวชื่อใครก่อนก็ได้ เช่น :

“คุณสมศรี คุณมาลี” หรือ

“คุณมาลี คุณสมศรี”

ถ้าสตรีทั้งสองมีวัยและเกียรติเท่าเทียมกัน แต่ฝ่ายหนึ่งแต่งงานแล้ว ผู้แนะนำจะต้องพาหญิงที่ยังไม่ได้แต่งงานไปแนะนำหญิงที่แต่งงานแล้ว

ในกรณีที่จะต้องแนะนำเพื่อนชายให้กับเพื่อนหญิง ผู้แนะนำควรกล่าวดังนี้

“คุณสมชายครับ ผมขอแนะนำคุณนารี” หรือ

“คุณสมชายครับ นี่คุณนารี” หรือ

“คุณสมชายครับ ผมอยากจะแนะนำคุณนารี” หรือ

“คุณสมชาย คุณนารี”

¹ หม่อมเจ้าหญิงเบญจกัลยาณี มารยาทสังคม สำนักพิมพ์บรรณาคาร พ.ศ. 2512 หน้า 19-22

ผู้แนะนำควรระวังการใช้คำพูด และไม่ควรรีบแนะนำต่อไปนี้

“คุณนารีครับ พบกับคุณสมชายหน่อย”

“คุณนารีครับ รู้จักกับคุณสมชายหน่อย”

“คุณนารีครับ จับมือกับคุณสมชายหน่อย”

“คุณนารีครับ รู้จักกับคุณสมชายเพื่อนผมหน่อย”

ผู้แนะนำต้องไม่ใช่คำว่า “เพื่อนผม” หรือ “เพื่อนชายของฉัน” เพราะจะทำให้อีกฝ่ายหนึ่งเกิดความน้อยใจ และเป็นการแสดงว่าผู้แนะนำมีใจเอนเอียงพอใจอีกฝ่ายหนึ่ง

2.6.2 การแนะนำบุคคลในครอบครัว ในชีวิตประจำวันที่มีการพบปะกันนอกจากการแนะนำบุคคลให้รู้จักกันในสถานที่ทำงาน หรือตามสโมสรและสมาคมแล้วยังมีการแนะนำให้รู้จักกันภายในครอบครัวอีกด้วย แบบการแนะนำบุคคลในครอบครัวอาจแบ่งออกได้ดังนี้

2.6.2.1 มารดาแนะนำบุตร เมื่อมารดาต้องการจะแนะนำบุตรชายหรือบุตรหญิงของตนให้รู้จักกับแขก หรือสุภาพสตรี ก็ควรกล่าวแนะนำดังนี้

“ชาติชาย นี่คุณนายสมศรีค่ะ” แล้วพูดว่า

“คุณนายสมศรีคะ ดิฉันขอแนะนำชาติชาย ลูกชายดิฉันค่ะ”

2.6.2.2 บุตรแนะนำบิดามารดา เมื่อนำเพื่อนหญิงหรือชายไปแนะนำให้รู้จักกับมารดา ควรจะกล่าวว่า

“พี่ราจะ นี่คุณแม่ค่ะ” แล้วจึงพูดว่า

“คุณแม่คะ นี่พี่ราเพื่อนหนูค่ะ”

2.6.2.3 ภรรยาแนะนำสามี ในกรณีที่มีแขกซึ่งเป็นเพื่อนหญิงของแม่บ้าน และแขกก็มีฐานะเท่าเทียมกันในสังคม แม่บ้านควรจะกล่าวแนะนำเพื่อนหญิงให้แก่สามีดังนี้

“นารี ดิฉันขอแนะนำคุณบุรุษ สามีฉัน” แล้วพูดว่า

“คุณบุรุษ นี่คุณนารีเพื่อนร่วมงานค่ะ”

2.6.2.4 สามีแนะนำภรรยา เมื่อสามีต้องการแนะนำเพื่อนชายที่มีฐานะเท่าเทียมกันแก่ภรรยา ควรจะกล่าวแนะนำดังนี้

“คุณสมชาย นี่ภรรยาผมค่ะ” แล้วจึงพูดว่า

“อัครดา นี่คุณสมชาย เพื่อนผม”

อาจใช้คำว่า “แฟนผม” หรือ “แม่บ้านผม” แทนคำว่าภรรยาก็ได้

2.6.3 การแนะนำบุคคลในที่สาธารณะ บางครั้งในชีวิตประจำวันเราก็พบปะกับญาติ มิตร ตลอดจนผู้คุ้นเคยในที่สาธารณะ เช่น ตามถนน ภัตตาคาร โรงแรมสรรพ ห้าง

สรรพสินค้า สวนสาธารณะ ฯลฯ ซึ่งนอกจากจะมีการทักทายซึ่งกันและกันแล้ว ยังมีการแนะนำบุคคลให้รู้จักกันอีกด้วย

การแนะนำให้รู้จักกันในที่สาธารณะ ผู้แนะนำควรพิจารณาถึงความเหมาะสมของสถานที่ ถ้าในสถานที่นั้นมีเนื้อที่จำกัด อากาศอบอ้าว มีเสียงรบกวนมากก็ไม่ควรแนะนำ สิ่งที่จะต้องพิจารณาต่อไปคือความเหมาะสมของตัวบุคคล ควรพิจารณาว่าบุคคลนั้น ๆ สมควรจะรู้จักกับอีกบุคคลหนึ่งหรือไม่ ทั้งนี้เป็นสิ่งที่จะต้องคิดให้เร็วและรอบคอบ เพราะการกระทำสิ่งใดก็ตามในที่สาธารณะย่อมเป็นที่สนใจ และอยู่ในสายตาของผู้คนที่อยู่ในที่นั้น ขอยกตัวอย่างประกอบดังนี้

ก. กับ ข. เดินไปด้วยกันตามถนน และ ก. ได้พบกับ ค. ซึ่งเป็นเพื่อนคนหนึ่ง จึงหยุดคุยด้วย ในกรณีเช่นนี้ ข. จำเป็นที่จะต้องรักษามรรยาทไว้ด้วยการเดินต่อไปอย่างช้าที่สุด จนกว่า ก. จะเดินตามมาทัน และเดินไปด้วยกันต่อไปเป็นปกติ

ในด้านที่เกี่ยวกับการแนะนำให้รู้จักกันนั้น ก. อาจจะทำได้สองวิธีคือ วิธีที่หนึ่ง ถ้า ก. ชวน ค. ให้เดินมาด้วยกันจนทัน ข. แล้ว ก. จึงแนะนำ ข. กับ ค. ให้รู้จักกัน

อีกวิธีหนึ่งก็คือ เมื่อ ก. พิจารณาว่า ข. กับ ค. ควรจะได้รู้จักกันไว้ ก. จึงเรียก ข. ให้กลับมาที่ ก. ยืนอยู่ แล้ว ก. จึงแนะนำ ข. กับ ค. ให้รู้จักกัน

ในกรณีที่เป็นการพบปะกันในภัตตาคาร ก็ควรที่จะคำนึงถึงมรรยาทให้มาก เพราะผู้ที่มีความสุขในการรับประทานอาหาร ย่อมไม่ต้องการจะพบปะกับใคร ในกรณีที่ ก. พา ข. เข้าไปในภัตตาคาร แล้ว ก. พบ ค. ซึ่งเป็นเพื่อนนั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง (ยังไม่ได้รับประทานอาหาร) ก. (เมื่อบอกกับ ข. แล้ว) ควรจะไปหา ค. แล้วนำ ค. มาแนะนำให้แก่ ข. แต่ถ้ากำลังรับประทานอาหาร ก็ไม่ต้องแนะนำให้รู้จักกัน

สิ่งที่ควรระวังก็คือ ก. ต้องไม่ทิ้งให้ ข. นั่งอยู่คนเดียว โดย ก. ไปคุยกับ ค. เสีย

ในกรณีที่พบกันที่บริเวณทางเข้า - ออก ซึ่งฝ่ายหนึ่งเพิ่งจะมาถึง และอีกฝ่ายหนึ่งกำลังจะจากไป ก็ไม่ต้องมีการแนะนำให้รู้จักกัน

2.7 มรรยาทของผู้ถูกแนะนำ

ผู้ถูกแนะนำควรรู้เกี่ยวกับมรรยาททางสังคมเมื่อมีการแนะนำ ทั้งนี้เพื่อนำความรู้สึกที่ดีให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยทั่ว ๆ ไปแล้วจะเป็นการแสดงออกทางสีหน้า วาจา และท่าทาง การแสดงออกทางสีหน้ายิ้มแย้ม แจ่มใสแสดงถึงความยินดีที่จะได้รู้จักกัน ทางด้านวาจาก็แสดงถึงความมีไมตรีต่อกัน ส่วนทางด้านท่าทางนั้นอาจแสดงออกตามความนิยมของสังคมดังนี้

2.7.1 ถ้าเราเป็นชายและกำลังนั่งอยู่ เมื่อมีผู้แนะนำเราให้รู้จักกับหญิงหรือชายก็ตาม เราต้องยืนขึ้นทันที การลุกขึ้นยืนนี้ถือว่าการให้เกียรติแก่ผู้ที่เราจะรู้จักด้วย

2.7.2 ถ้าเราเป็นหญิงและกำลังนั่งอยู่ เมื่อมีผู้นำชายมาแนะนำให้รู้จักเราไม่ต้องลุกขึ้นยืน

แต่ถ้าผู้แนะนำ (เป็นหญิงหรือชายก็ตาม) เป็นผู้ที่มียาสุ หรือเป็นผู้มียศหรือตำแหน่งสูงกว่าเรา เราควรยืนขึ้นเพื่อเป็นการแสดงความเคารพต่อผู้แนะนำ

2.7.3 ถ้าเราเป็นหญิง และกำลังนั่งอยู่ เมื่อมีผู้แนะนำให้รู้จักกับชายผู้มีเกียรติหรือมียาสุมาก เราควรยืนขึ้น

2.7.4 ในงานเลี้ยงอาหารค่ำ หรือนงานของสมาคม หรือสโมสร แยกที่ไปในงานทั้งหญิงและชายต้องลุกขึ้นต้อนรับสุภาพสตรีผู้เป็นเจ้าภาพ และในทำนองเดียวกันผู้ที่เจ้าภาพ (ทั้งหญิง และชาย) ต้องลุกขึ้นต้อนรับแขกทุกคนที่มาถึง

อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ฝ่ายหญิงไม่ต้องลุกขึ้นยืนเมื่อมีการแนะนำนั้น ถ้าฝ่ายหญิงจะยืนขึ้นก็จะเป็นการกระทำที่ดีที่แสดงถึงความมีไมตรีจิตมิตรภาพและเป็นการให้เกียรติอีกฝ่ายหนึ่งด้วย

2.8 การกล่าวลา

เมื่อมีการแนะนำให้รู้จักกันแล้ว และจะต้องลาจากกันไป ก็ควรจะกล่าวคำลาที่สร้างมิตรภาพที่ดีต่อกัน การกล่าวลากันนั้นต้องแสดงความรู้สึกที่ดีทั้งสีหน้า น้ำเสียง และท่าทาง ในทำนองที่ว่ามีความยินดีที่ได้รู้จักกัน ถึงแม้จะจากกันไปก็ยังคงหวังที่จะได้พบกันอีก โดยปกติแล้วมักนิยมใช้คำว่า “สวัสดี” แล้วเพิ่มเติมคำที่แสดงไมตรีต่อกันดังต่อไปนี้ :

คุณสมศรี : “สวัสดีค่ะคุณนารี ดิฉันมีความสุขมากที่ได้รู้จักคุณ ดิฉันหวังว่าเราคงจะพบกันอีกในไม่ช้านี้ค่ะ”

คุณนารี : “ขอบคุณค่ะ ดิฉันก็มีความสุขมากเช่นเดียวกันที่ได้รู้จักคุณ ดิฉันก็หวังอย่างนั้น เช่นเดียวกันค่ะ”

คุณบุรุษ : “สวัสดีครับคุณชาย แล้วเราคงพบกันอีกนะครับ”

คุณชาย : “สวัสดีครับคุณบุรุษ เราคงพบกันอีกนะครับ”

การกล่าวลาคควรจะเป็นไปด้วยความมีไมตรีต่อกัน ไม่ควรกล่าวสั้น ๆ พอเป็นพิธี หรืออย่างเสียไม่ได้ เช่น :

“เหมือนกันค่ะ”

“เช่นเดียวกันค่ะ”

การพูดหักทลายกันและการพูดแนะนำให้รู้จักกันนั้นเป็นสิ่งที่บุคคลทุกอาชีพต้องกระทำกันในสังคม การพูดจะดำเนินไปด้วยดีก็ต่อเมื่อผู้พูด หรือผู้แนะนำรู้จักเกณฑ์และฝึกฝนตนเองเสมอ เมื่อกระทำจนชินแล้ว ความเก้อเขินหรือความอายก็จะค่อย ๆ หายไป อย่างไรก็ตามการพูดที่ดีย่อมแสดงถึงความสุภาพ ความมีไมตรี และมีมรรยาทที่ดีซึ่งเป็นรากฐานของมนุษยสัมพันธ์

แบบฝึกหัดเกี่ยวกับการทักทายและการแนะนำ

1. จงฝึกการพูดทักทายที่สุภาพตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป
2. สมมติว่าท่านได้รับเชิญไปในงานฉลองวันเกิดของเพื่อนร่วมสถานศึกษาเดียวกัน ในงานนี้ท่านได้พาน้องสาวซึ่งมีอายุไล่เรียงกันไปในงานด้วย จงพูดแนะนำน้องสาวแก่เพื่อนของท่านซึ่งเป็นเจ้าภาพงานนี้
3. วันหนึ่งเพื่อนต่างเพศคนหนึ่งซึ่งศึกษาในมหาวิทยาลัยเดียวกันกับท่านได้แวะเยี่ยมท่านที่บ้าน จงพูดแนะนำเพื่อนต่างเพศของท่านแก่คุณพ่อและคุณแม่
4. ในงานชุมนุมสังสรรค์ศิษย์เก่าของโรงเรียน ท่านได้พาเพื่อนต่างเพศไปในงานนี้ด้วย ให้ท่านพูดแนะนำเพื่อนต่างเพศของท่านแก่:
 - 4.1 เพื่อนหญิง - ชายในกลุ่ม
 - 4.2 อาจารย์ประจำชั้น
 - 4.3 นักศึกษารุ่นพี่ซึ่งสำเร็จการศึกษาและมีงานทำแล้ว
5. สมมติว่าท่านมีครอบครัวแล้ว จงพูดแนะนำเพื่อนร่วมงานของท่าน (ทั้งหญิงและชาย) แก่สามี (หรือภรรยา) ของท่าน

ข้อคิด

- “อย่ามองตัวเองในแง่ดีเกินไป”
 - “อย่ามองผู้อื่นในแง่ร้ายเสมอไป”
 - “บุคคลที่ท่านไม่ควรไว้วางใจที่สุดนั้น ก็คือตัวของท่านเอง”
 - “ถ้าจะพูด จงพูดให้ดี ถ้าพูดดีไม่ได้ อย่าพูดดีกว่า”
- “เมื่อสูญเสียทรัพย์สินไป ก็เหมือนมิได้สูญเสียอะไรไป เมื่อสูญเสียสุขภาพ ก็เหมือนกับสูญเสียอะไรไปบ้างเหมือนกัน แต่เมื่อเสียความสุภาพไป ก็เหมือนกับสูญเสียไปหมดทุกสิ่งทุกอย่าง”